

"Nou doe, ik ga naar oma!"

Met een mini-oogrol
en een diepe zucht, stapte
ze het Donkere Bos in.
Als het dan toch moest,
dan goed!

Het Donkere Bos.

Zo noemde iedereen het. De zon scheen daar nauwelijks, vanwege de dikke, hoge bomen.

Maar er was meer.

Er woonde iets in het bos.

Iets waar zelfs haar vader, die écht niet snel bang werd, zachtjes over fluisterde: de Grote Boze Wolf.

Volgens papa liet de wolf pootafdrukken achter die zó groot waren, dat paps hele schoen erin verdween. En hij had maat zesenvveertig!

Ook zou de wolf tanden hebben, die eruitzagen alsof ze álles zouden verscheuren: rieten mandjes, koekjes en... meisjes in rode manteltjes.

Want hij at kinderen, zeiden ze. Met rugzak, gympies en al!

Rood haalde haar schouders op.

Ze liep hier al zo vaak. Nog nooit een wolf gezien.

Ze had niet in de gaten dat
ze stiekem werd bekeken.
Verscholen achter het groen
zat iemand al een tijdje
naar haar te loeren.

Donkere ogen.
Natte neus.
Harige poten.
"Wow! Zien mijn wolvenoogjes
dat goed?"

